

ZAVRŠNE RIJEČI

Dr Jordan KUNICIC

Zahtjev je pravednosti, poticaj je ljubavi da izrečem riječi zahvalnosti svima. Onima koji su dali od sebe svoju aktivnu suradnju u predavanjima, interventima, pjevanju, predstavama, izložbama. Napose nek je srdačna hvala preč. Rektor i njegovim suradnicima na uvijek nesebičnom zauzimanju da — koliko je moguće — svi osjetimo manje nedostataka kroz ovi tri-četiri dana. Hvala svima prisutnima, jer vaša prisutnost jest poticaj, poziv za sve nas, kao neka obaveza.

Svi smo dužni zahvaliti iznad svega Darovatelju svih dobara: Bogu. Svi znamo kako ćemo Bogu dokazati svoju zahvalnost na ovom pothvatu, tako naime: ako iskoristimo ideje, ustrajemo u dobrim nakanama, provedemo u život smjernice za koje smo doznali. Uvijek se vjernost mjeri prema nastojanju da se darovi upotrijebe prema namisli darovatelja. Bog želi da dademo mnogo roda. Na taj način će se Bog proslaviti. Svijet će priznati da smo njegovi učenici (Iv 15, 8). Ništa više ne veseli vinogradara negoli kad konstatira plodnost vinograda u koji je utisnuo sama sebe, svoje misli, želje, srce, dušu.

Mi se rastajemo. Idemo opet svako svojim putem na njivi Gospodnjoj. Kada radom slavimo Boga, život nam se pretvara u pjesmu zahvalnicu. Mi tada svojim životom pjevamo »Pjevajte Gospodinu pjesmu novu«. Da, govori nam sv. Augustin: »Ti pjevaš, veliš. Razumijem, ali da tvoj život ne bude u nesuglasju s tvojim ustima... Pjevaj glasom, ali pjevaj i životom... Jedina pohvala dostojna onoga komu pjevate jest pjevač sam u sebi. Želite li doista hvaliti Boga? Budite vi sami ono što pjevate. Vi ste na čast Bogu, ako je vaš život svet... Jer nitko ne hvali Boga ako njegova djela nijesu u skladu s onim što glasom pjeva, tj. ako ne ljubi Boga i blišnjega« (Sermo 34; Enar. in Ps 34).

Znam, vraćamo se kućama, na mjesto sijanja i žetve. A tamo nas čeka neumoljiva dijalektika. Nije lako biti različit od svijeta a živjeti i raditi u svijetu (EM, br. 40; 48; D 919); živjeti duhom u nebu a biti intimno povezan s tokom svjetske povijesti (EM br. 1) i posvuda otkrivati tragove Božje prisutnosti.

Odbacujem, dakle, gledište ekstremnih eshatologa: kao da svećenik mora živjeti samo u znaku usko shvaćenog eshatona. Odbacujem i mišljenje pretjeranih spiritualista, kao da religijska misija odbacuje ovozemna poslovanja. Pred nama je ekvilibrirana poruka Koncila: da

svećenik, naime, može u iznimnim slučajevima vršiti i svjetovnjačke službe, ali njegovo zvanje traži da »praecipue et ex professo« bude posvećen svetoj službi. To znači da molitva i propovijedanje predstavljaju i danas za svećenika prvi i glavni posao, pred kojim drugi poslovi treba da dokažu svoju podređenost. Nije svećenik pozvan »praecipue et ex professo« da služi stolovima (Dj 6, 3), rekli bismo danas: da se utopi u razna proizvodna tijela, da rad posveti sindikalnim udrugama, strukovnim udruženjima, poslovima oko osiguravajućih zavoda, kulturnih ustanova, na području pravosuđa, državnog uređenja, zdravstvene zaštite, sporta i sl. (PinT br. 156).

Naš specifičan posao ostaje isti. Naša prisutnost u svijetu mora imati obilježje našega staleža. Pa kada treba da zađemo na čisto svjetovno polje, pri ruci nam i s nama moraju biti svjetovnjaci. Mi nijesmo pozvani da direktno provodimo u djelo ni smjernice katoličke društvene nauke. I to Crkva očekuje da se odvija pod našim vodstvom, ali da vrše laici, jer oni su upućeniji, njima posao direktno pripada, i njihov nastup ima apologetskiju efikasnost.

Ne zaboravimo ovu blagodat Božju. Slijedimo i u tome direktive Crkve. Jer i taj naš zajednički rad sa svjetovnjacima jest znak vremena. Znak kojemu se divimo, znak koji moramo slijediti. Znak koji je prolaz Gospodnji, milost Gospodnja.

Ne smijemo primiti uzalud milosti Božje. A znamo što govori Bog. Možemo reći da nam govori nadahnutim riječima upućenim od sv. Pavla Korinćanima: Moje je srce široko, i nikomu nije tijesno u tom mom srcu, ali nemojte da u vama bude malo prostora za mene. »Za uzvrat — govorim vam kao svojoj djeci — jednako se raširite i vi« (2 Kor 6, 1—13).

Našoj dobroj volji, da ćemo nastojati donijeti ploda, neka dođe u pomoć milost Božja. Nju tražimo prošnjom i molitvom. I mir će Božji, koji nadilazi svaki razum, čuvati naša srca i naše misli u Kristu Isusu (Fil 4, 7).